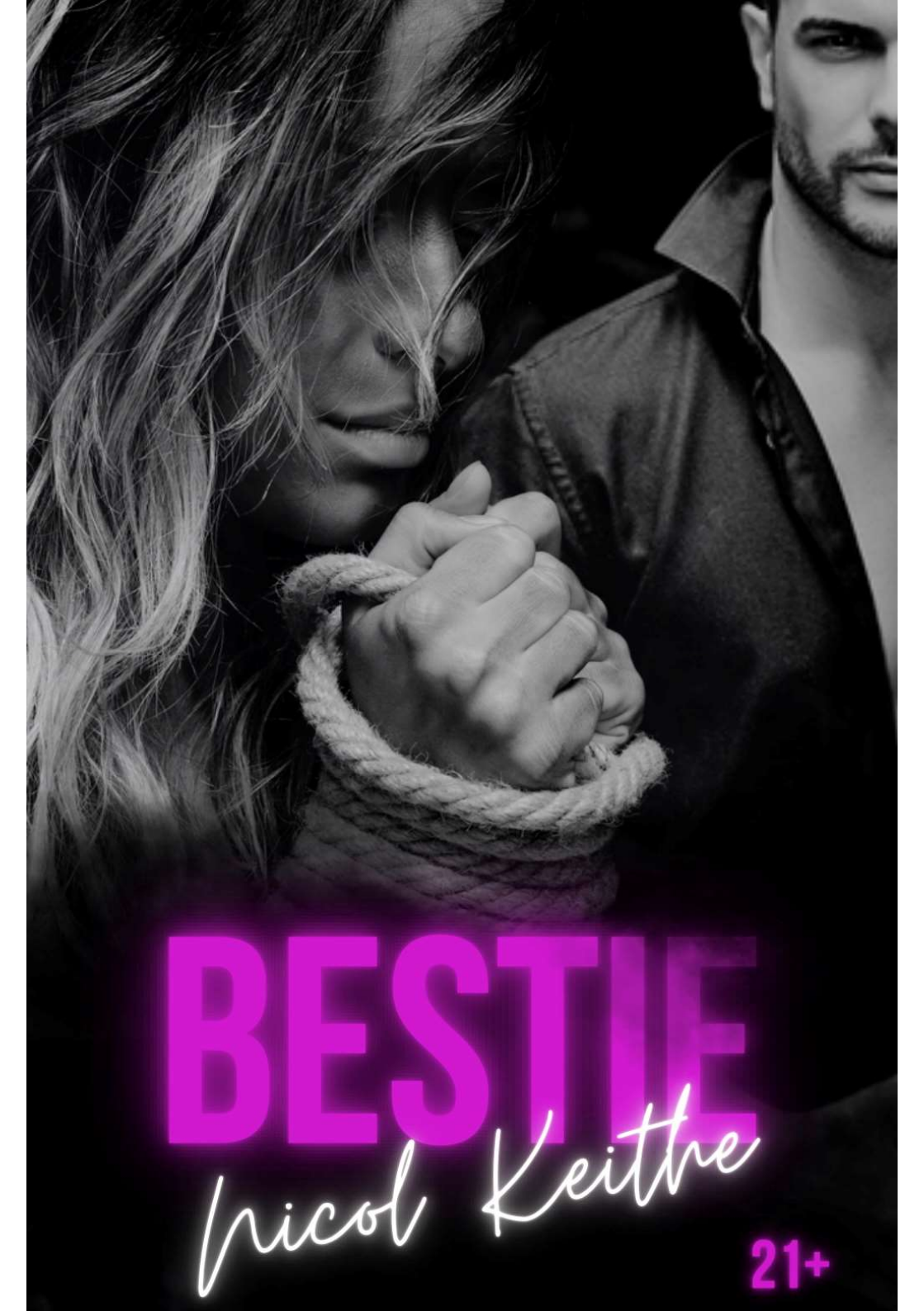

BESTIE

Nicol Keith

21+

BESTIE

Nicol Keithe

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 55. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Nicol Keith

Obálka a grafika © JPolc

Redakce: Emilly Ross

Korekce: Lucie Zubalíková a Tomáš Rejc, Nikola Tabáčková

Kontrola: Kateřina Chaloupková, Monika Kurucová

Solisky:

IG @ misha_cte_eroticke.romany

IG @ Teraza and her life

IG @ Moniska rada_cte

IG @ Pisalka_chaloupka

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-32-6 (epub)

ISBN 978-80-53005-33-3 (mobi)

ISBN 978-80-53005-34-0 (PDF)

!Varování!

Pečlivě prosím zvažte přečtení mé knihy. Je doporučena čtenářům od 21 let a není vhodná pro osoby s citlivou povahou.

V knize se vyskytují témata jako: sexuální násilí, fyzické násilí, znásilnění, manipulace, vydírání, zastrašování, psychické týrání, explicitní sexuální scény aj.

Veškeré postavy a události v této knize jsou zcela smyšlené a podobnost s realitou je čistě náhodná.

Anotace:

Chris:

Celý svět mi měl ležet u nohou. Byla jsem stvořena k tomu, abych získala jen to nejlepší. On měl být mojí vstupenkou do ráje, jenže jsem dostala víc, než jsem vůbec očekávala.

Finn:

V okamžiku, kdy překročila práh mojí kanceláře, měla jasný plán. Jenže já měl už dávno ten svůj. Obrátí můj život naruby, nebo to budu já, kdo otřese jejím světem? Vítejte v mém osobním pekle.

Z OHLASŮ ČTENÁŘEK:

MISHA_CTE_EROTICKE.ROMANY: „*TEMNÝ, ZVRHLÝ A ZVRÁCENÝ PŘÍBĚH, KTERÝ NEDOPADNE TAK, JAK BYSTE MOŽNÁ ČEKALI. BUDETE TO NENÁVIDĚT A MILOVAT ZÁROVEŇ. CHRIS ROZHODNĚ NEBUDE VAŠE KAMARÁDKA. BESTIE JE ORIGINÁLNÍ SPOJENÍ EROTIKY, NÁSILÍ A DRAMATU.*“

TERAZA_AND_HER_LIFE: „*VŠICHNI MILOVNÍCI DARK ROMANCI ZBYSTŘETE! TOHLE VAŠE TEMNÁ DUŠE POTŘEBUJE. VÍM, O ČEM MLUVÍM. BESTIE JE KNIHA, U NÍŽ JSOU VŠECHNA VAROVÁNÍ NA SVĚTĚ ZCELA NA MÍSTĚ. JE TO TEMNÉ, NÁSILNÉ A ZVRÁCENÉ, ALE I TAK SI TO BUDETE UŽÍVAT.*“

PISALKA_CHALOUPKA: *URČITĚ SE NEJEDNÁ O NAIVNÍ ROMANTICKOU POHÁDKU PLNOU KLIŠE, KDE NAJDETE STATEČNÉHO RYTÍŘE A ZAKLETOU PRINCEZNU. POKUD NEPOHRDNETE ZVRÁCENÝMI SCÉNAMI, TAK VÁM TENHLE PŘÍBĚH NESMÍ CHYBĚT V KNIHOVNĚ. JÁ MĚLA PO DOČTENÍ HUSÍ KŮŽI.*

MONISKA_RADA_CTE: *NICOL NÁM NASERVÍROVALA PŘÍBĚH, KTERÝ BUDETE MILOVAT A NENÁVIDĚT ZÁROVEŇ. BUDETE CHTÍT VÍC A AŽ SKONČÍ ZATOUŽÍTE PO TOM, ABY MĚL POKRAČOVÁNÍ. TOHLE JE PROSTĚ BOMBA.*

Playlist

MARYLIN MANSON — SWEET DREAMS

DISTURBED — THE SOUND OF SILENCE

URSINE VULPINE — WICKED GAME

ALL ENDS — APOLOGIZE

GNASH — I HATE U, I LOVE U (FT. OLIVIA O'BRIAN)

TOMMY VEXT — WRECKING BALL

RISE UP BY J2

TOMMY VEXT — TAKE ME TO CHURCH

TOMME PROFITT — IN THE END

BLACKTOP MOJO — DREAM ON

2WEI FEAT. EDDA HAYES — SURVIVOR (OFFICIAL DESTINY'S CHILD COVER

FROM TOMB RAIDER TRAILER #2)

Bestie

Nicol Keithe

Kapitola první

Chris

Ostentativně praštím hrníčkem s kávou o stůl víc, než bych musela. Pijou mi krev, moje „drahé“ kolegyně. Obzvlášť Amelia. Její věčně usměvavá tvář a dušička čisté laňky mi je neskutečným trnem v oku. Máte problém? Je tam Amelia. Potřebujete pomoc? Nabídne se Amelia. Máte špatný den? Lékem bude Amelia.

Nenávidím ji. Představuje všechno, čím pohrdám. Čistota, slabost, naivita a růžový pohled na svět. Paní přemilá, přehodná... paní „VŠE-HOMOCŠKODÍ.“ Na rozdíl od ní svět za růžový v žádném případě nepovažuji. Bez ostrých loktů dneska neuspějete. Pobaví mě myšlenka, že právě moje ruce jí zlomí vaz.

Dávám to dohromady už několik dlouhých týdnů. Plán, který mě zbaví její přítomnosti. Trpělivost růže přináší a já si umím počkat. Naplánuvat každý detail a udeřit nemilosrdně a tvrdě.

„Chris?“ otočí se na mě od svého stolu.

Zvednu k ní oči.

„Co říkáš, půjdeš s námi na společný oběd?“ zeptá se mě sladce.

Vykouzlím na tváři jeden ze svých extra nacvičených falešných úsměvů dovedených k dokonalosti.

„Je mi to moc líto, ale na dnešní polední pauzu už mám, bohužel, program.“

„Nevadí, a co zítra? Co říkáte holky? Ať s námi může jít i Chris.“

Kačeny začnou mohutně kývat na souhlas. Nikdo mě nepodezřívá – NIKDO. Všechny jsou přesvědčené o tom, že ví, kdo jsem – ČÍM jsem. Nevědí nic. Na zítra jí odsouhlasím klidně start raketoplánu na Mars, protože to už tenhle tým bude minulostí. Rozložím

ho na atomy. Zničím Am a vzdušnou čarou ji připravím o celý její růžový svět.

„Jistě, budu moc ráda, děkuji za pozvání,“ slyším svůj medový hlas precizně vytrénovaný pro širokou veřejnost. Považuji tenhle rozhovor za ukončený a dál jím nechci věnovat ani vteřinu. Od plánu „P“ mě dělí jen pár chvil a nemůžu si dovolit žádnou chybu. Zbývá jen okamžik. Konečně se zvednou, aby si před odchodem na oběd odskočily na toaletu.

Am smolí e-mail s nabídkou našemu nejváženějšímu klientovi. Vím to, protože se s ním moří celý týden a neustále si ulevuje hlasitými povzdechy. Pečlivě kontroluje každou položku a píše si stranou znění zprávy.

Můj den D nastal. Přesně jak očekávám, když se holky zvednou, Am na ně mává a sdělí jim, že jen zkontroluje své veledílo, a také si odskočí, ať se nezdržují. Jen co se za nimi zavřou dveře, přichází moje chvíle. Shodím na koberec svůj hrníček s kávou a vykřiknu: „Ale ne.“

Naivka se samozřejmě zvedne s nabídkou pomoci a ochotně odskáče do kuchyňky pro papírové utěrky. A to je právě můj okamžik. Ve vteřině vyměním v připravovaném e-mailu její dokument za ten ultra tajný interní a stisknu tlačítko „Odeslat.“ Že z toho bude průšvih jak blázen, vím tak jistě, jako to, že slunce zase ráno vyjde. Ale nebude to můj průšvih. Stihnu to jen tak tak, sehnout se ke koberci, když se vrátí a v těsném závěsu za ní kráčí holky. Snaživě hodím ubrousky na koberec, mávnu na Am, že už to zvládnou sama a pronesu, že je den blbec, neboť si mě právě zavolal ředitel a já netuším proč. Další součást mého plánu.

Am zamkne v rychlosti počítač a já si dám záležet na tom, abych odcházela z kanceláře společně s nimi, a zároveň mě viděly, jak k šéfovi vcházím. Soustrastně mi mávnou rukou se zvednutými palci. *Krávy.*

Uhladím si vlasy, zklidním dech, zaklepu a vtrhnu dovnitř jako velká voda.

Ředitel Finn zvedne oči se směsicí překvapení a potěšení. Podívá se na hodinky a vyzve mě ke vstupu.

Bože, líp mi to vyjít nemohlo, alibi vítej.

„Chris, chystal jsem se na oběd, ale pojďte klidně dál,“ pozve mě do svého království.

Je čas rozehrát moji hru na plné obrátky. Bez jediného slova zavřu dveře a otočím klíčem. Popojdu k němu a pohladím ho po rameni. Nebude to taková oběť. Finn je pohledný chlap s ostře řezanými rysy. Jeho husté hnědé vlasy lákají k prohrábnutí. Navíc je inteligentní a já vím, že kolem mě krouží už několik dlouhých měsíců.

„Chris? Co se děje?“ zeptá se mě překvapeně.

Nakloním se mu přes rameno a položím prst na jeho rty. Stále ze sebe nevydám žádné slovo. Obejdu židli, postavím se mezi jeho nohy a pokleknu.

Finnovi se blýskne v očích, ale na moji hru přistoupí. Mlčí a jen mě pozoruje. Přejedu dlaněmi po jeho stehnech a stočím pohled k rozkroku. Potěší mě, že můj úsudek byl zcela správný. Boule o velikosti, za níž by se nemusel stydět ani profesionální pornoherec, mě vítá svojí mohutností i s příslibem skvělého zážitku.

Tak daleko ale zajít nehodlám, nebo si to alespoň myslím. Můj plán je jasně daný. Velmi pomalu položím svoje ruce ke knoflíku jeho kalhot. Zvrátí hlavu dozadu, opře se do opěrky a promne si dlaní obličej. Nezdá se, že by byl zmatený, je jen vážně zaujatý nastalou situací. Vyzařuje z něj čistý chtíč, což, abych byla upřímná, mě vzrušuje taky.

Uchopím jezdce a velmi pomalu rozepnu zip na jeho kalhotách. Zpod řas mu věnuji svůj nejrajcovnější pohled, když mi položí ruku na tvář. Je velká, hebká a mně se to zatraceně líbí, s čímž jsem zas tak úplně nepočítala.

Vysvobodím mu péro z kalhot. I když jsem tušila, že to nebude žádné tintítko, i tak mě jeho velikost zaskočí. Sevřu ho v dlani a fascinovaně přejíždím nahoru a dolů.

Líbí se mi jeho reakce, jak mu v něm lehce cuká, je horký a na špičce se mu objeví kapka touhy. Dostanu chuť ji slíznout, a tak to udělám. Finnovi uklouzne něco mezi zavytím a vzrušeným výkřikem, až se hlavou znovu opře do opěrky židle.

Bože, nechci si to přiznat, ale... mám totálně promočené kalhotky. Rozevřu rty a jazykem mu přejedu po celé délce. Přijde mi, že je ta cesta nekonečná. Dlaní jeho péro skoro ani neobejmu.

Prověřím samu sebe. Jakmile ho vložím do úst, pokusím se pohltnout celou jeho délku. Cítím ho dost hluboko v hrdle, ale evidentně nejsem ani v půlce.

Proboha, neměl by na něj mít zbrojní pas?

Můj údiv mi je asi i vidět na očích, protože Finn se na mě spiklecky usměje, drsně mě chytí za vlasy a moje hranice posune ještě o kus dál.

Z očí mi vytrysknou slzy, ale místo, abych byla zděšená, zjistím, že bych mu kalhotkami mohla vytírat podlahu. Dost možná, že bych byla dokonalejší než mop naší uklízečky.

Cítím vzrušení a touhu, a tak si prsty vjedu pod sukni a začnu se dotýkat sama sebe. Zasténám i s jeho pérem v puse, což má na něj okamžitý účinek. Jak můj hlas rezonuje, jeho míra vzrušení stoupá. Stisk v mých vlasech zesílí, jeho pohyby zrychlí a je drsnější a drsnější.

Za vlasy mě vytáhne z pokleku, čemuž se nebráním. Cítím, jak mi hoří tváře a nemůžu popadnout dech. Krátce se mi podívá do očí, ušklíbne se a jedním pohybem ze stolu shodí všechny pečlivě srovnané dokumenty.

Neúprosňe mi přitiskne tvář k desce a rozkopne mi nohy. K výkřiku nemám daleko. Když mi vyhrne krátkou sukni a stáhne titěrná tanga až ke kotníkům, věnuje žhavý pohled mému pozadí. Cítím, jak mi po stehnech teče vzrušení. Setře mi ho pomalu prstem a ... pak ten prst olízne.

Sakra, do hajzlu.

Je to tak vzrušující pohled. Nakloní se nade mě a prostě jen řekne: „Vezmu si tě tvrdě,“ a pak ho do mě vrazí až po kořen.

Jo, křičím, protože jsem si nikdy nepřipadala tak plná. Tvrdě a hluboko do mě přiráží. Je rychlý, nemilosrdný a já s hrůzou zjišťuji, že přesně tak se mi to líbí.

Rukou mi zakryje ústa a druhou mě popadne za vlasy. Uvnitř mě všechno hoří. Cítím, že se blížím k okraji a za chvíli mě smete orgasmus jak žhavá láva z probuzené sopky.

Když to přijde, napnou se mi všechny svaly. Koušu ho do ruky a zvedám oči v sloup. Finn mě chvíli na to následuje. Zhroutlí se na moje záda a já cítím tu dávku, kterou do mě pořád ještě pouští. V péru

mu cuká, hrudník má zpocený, třese se a jeho dech je pořád extrémně zrychlený.

Pomalů ho ze mě vytáhne a mně okamžitě po stehnech začne téct důkaz našeho „hříchu“.

Ležím dál nehybně, nohy roztažené, ruce zaťaté v pěst a snažím se popadnout dech. Vlasy se mi lepí ke zpocenému čelu. Cítím, jak Finn stojí za mými zády a mlčí.

Pootočím hlavu dozadu, abych na něj viděla. Pohledem mě hodnotí, načež kolem stolu začne kroužit jako sup. Jsem trochu zmatená. Rozhodně jsem nechtěla zajít tak daleko, ale ten okamžik mě tak pohltil, až k sobě musím pevně přitisknout víčka a zkusit zkoncentrovat svoje myšlenky.

Měla bych se zvednout a jít, a když už se na to konečně chystám, najednou mě obrátí čelem k sobě. Zády mě položí na stůl. Vlasy se mi rozprostrou, nohy mi bezvládně visí přes okraj a já jen bezmocně čekám na to, co přijde dál.

Finn si sundá kravatu, sváže mi ruce k sobě nad hlavou, vyhrne tričko, osvobodí moje prsa a sykne: „Ještě jsem s tebou zdaleka neskončil!“

Bože, chraň mě!

Z jeho kanceláře se vypotácím na vratkých nohách, teprve ve chvíli, kdy nás vyruší telefon, při kterém Finn doslova zrudne vzteky.

Kdopak to asi může volat, co?

Využiji chvíle, v rychlosti se na toaletě očistím pomocí papírových kapesníků, uhladím si vlasy a zamířím zpět do kanceláře. Čím víc se k ní blížím, tím víc se mi na tváři zrcadlí vítězoslavný úšklebek.

Pravda, nechtěla jsem zajít tak daleko, protože ruku na srdce, vykouřit ho ženatému řediteli není zas tak strašné, jako nechat se od něj ojet na pracovním stole jak zvíře, ale co už. Člověk miní, život mění. Hraju s kartami, co mi osud dá do ruky a ty pokoutný esa, který mám v rukávu? Na průběh bitvy se dějiny neptají. Důležitý je výsledek. Historii píší vítězové.

Před naší kanceláří si ten výraz z tváře setru. Otevřu dveře ve stylu velké vody, protože je mi jasné, že holky už budou zpátky a teatrálně zvolám: „Něco se děje. Ředitel zuří.“

Okamžitě zanechají práce a syčí na mě ve snaze zjistit co nejvíc z toho, co se stalo.

„Nevím, opravdu nevím. Probírali jsme zrovna jednu zakázku, když mu někdo zavolal. Byl úplně rudý vzteky,“ položím si ruku na hrud', abych dodala svým slovům váhu, a protočím oči k nebi.

„Chraňte nás všichni svatí,“ křížuje se Abby.

Olivia mávne rukou s tím, že ředitel zuří pořád, což holky mírně uklidní a pokojně se vrátí ke své práci. Ještě ani nestihnou dojít ke svému stolu, když se dveře rozrazí a dovnitř jak velká voda vpadne sám Veliký. V obličeji je pořád rudý a je mi více než jasné, že to nebude tím, co se mnou před chvílí prováděl v kanceláři. Funí vzteky, když se na celou kancelář rozkřičí: „Amelio, cos to, do prdele, udělala?“

Je tak v ráži, až zapomene, že s ní si teda rozhodně netyká a jeho hlas je tak ostrý, že i já mírně nadskočím. Nasrat Finna je jako odjítit granát a nechat si jím urvat ruce v mučivém čekání, než bouchne. Vteřiny se povlečou nekonečně dlouhou dobu a výsledek je předem jasný – smrt. Vaše smrt! Am vykulí oči a zcela nechápavě se ho zeptá: „Co máte na mysli, pane řediteli?“

„Komu jste dneska poslala e-mail?“ řve na ni dál.

Vida, vykání je zpátky, proletí mi hlavou.

„Myslím, že ještě nikomu, mám rozepsaný e-mail pro Eastwoodovu společnost,“ brání se Am.

„Jo tak, vy ho máte rozepsaný? Leda hovno! Poslala jste ho i s naší interní databází a přehledem našich zisků, který z téhle spolupráce budeme mít. Respektive, které jsme měli mít. Vy jste nás o ně připravila. Gratuluju!“

Amélia zbledne, rozklikne odeslanou poštu a vykoktá ze sebe: „To není možné.“

„Přisahala bych, že jsem to nestihla poslat.“

Důkaz je ale víc než jasný.

„Sbalte si svoje věci. Tady jste na minutu skončila a velmi zvažím žalobu za ušlý zisk. Garantuji vám, že snadno z toho nevyváznete.“

Am mlčí a jen zírá v šoku dál na svůj monitor. V rohu místnosti se však odváží ozvat Abby.

„Amelia by tohle neudělala!“

„Vážně? Máte snad jiný nápad, jak se z jejího e-mailu mohla odeslat zpráva i s jejím vlastním textem, podpisem a interní přílohou?“

„Byly jsme všechny na obědě. Všechny až na...“ střílí po mně poledem.

Chytím se za hrud' a v hraném šoku pootevřu ústa. Cívím na ni a vsadím boty, že bych za tohle klidně vyhrála Oscara.

„Abby?“ vyhrknu a dál předstírám, že mě její slova hluboce zasáhla.

„Jak bych tohle asi, tak dokázala?“

„Když jsme byly na obědě,“ nenechá se vyhodit ze sedla.

Přejdu k monitoru Am a předstírám, že se dívám na čas odeslání e-mailu.

„No, tak to asi podle času odeslání těžko. A navíc jsme z kanceláře odešly všechny naráz, jestli si nevzpomínáš?!“

Veliký toho má právě tak dost.

„Jak se opovažujete?!“ zařve na ni, až před ním strachy sklopí oči.

„Slečna Whiteová byla celou dobu se mnou v kanceláři! Kdo vám dal právo kohokoliv obviňovat?“ Přejde zvolna k jejímu stolu a nemilosrdně pokračuje: „Což mě vede k myšlence, že obviňováním se obvykle sami viníci snaží zamaskovat svoji stopu. Gratuluji i vám, máte taky okamžitou výpověď. Nebudu spolupracovat s lidmi, kterým nedůvěřuji a kteří zcela scestně a bez důkazů obviňují jiné!“ vynese svůj drsný verdikt.

Mám chuť zakřičet nahlas nadšením. Jo, dvě jednou ranou. Takový zvrat jsem ani nečekala. Navenek samozřejmě jen áchnu a vymáčknu slzu.

„Pane řediteli, myslím, že to není nutné, jsem si jistá, že se jedná o nedorozumění. Abby mě jistě nechtěla z ničeho obvinít. Navíc před obědem tu byl chaos, vylila jsem kávu,“ trhnu hlavou ke skvrně na koberci, coby důkazu o mém tvrzení a pokračuji: „Am jistě e-mail odeslala nedopatřením,“ rvu se za ně jako lev, falešná slza mi putuje po tváři, až mi skápně na halenku.

Veliký ji sleduje s očividnou fascinací.

„Je mi líto, slečno Whiteová. Moje rozhodnutí je pevné a nezvratné,“ na důkaz svých slov vpustí dovnitř firemní ochranku, kterou evidentně musel už dopředu informovat.

No ty kráso.

V tak velkolepé vyprovození těch krav jsem ani nedoufala. Jen co se za ním zavřou dveře kanceláře, vrhnu se k Am.

„Moc mě to mrzí. Rozptýlila jsem tě tím vylitím kávy. Je to moje chyba. Pane bože, tolik mě to mrzí, Am.“

Ta ale jen němě zavrtí hlavou a tiše řekne: „Poslala jsem to. Je to tu černé na bílém. Prostě jsem to... posrala.“

Na Abby je ale vidět, že tomu tak úplně nevěří. Hází po mně zamýšlené pohledy a Am jen stiskne povzbudivě rameno, než začne do krabice, co jim předá ochranka, balit svoje osobní věci.

Olivia je dosud v šoku, ale vím, že se za holky nepostaví. Nemůže si dovolit přijít o práci. Na krku má tři děti, vysokou hypotéku a jako bonus idiota, který ji podle mě ani neumí pořádně uspokojit. Zírá na ně, načež se rozbřečí taky a pořád dokola opakuje: „Co tady bez vás budu dělat?“

Ty dvě, sbalené rychlostí blesku se naposledy rozhlédnou po kanceláři, jako by jim ještě pořádně nedocházelo, co se stalo a se smutným výrazem se s námi loučí. Navýsost se mi uleví, když jsou v doprovodu ochranky vyvedeny před budovu, kam je solidárně následujeme i my. Ještě objetí na rozloučenou (fuj!) a za celou záležitostí můžu zavřít pomyslné dveře.

Jsem Chris a jsem chladnokrevná mrcha, které nechcete zkřížit cestu! Vypadá to, že zítřejší společný oběd se nekoná přesně tak, jak jsem předpokládala. Lepší průběh dne jsem si ani nemohla přát. V žaludku mi zakručí. Naštěstí nejsem odsouzená k tomu zemřít hladu, protože o pár chvil později mi poslíček doručí do kanceláře lahodně vonící krabičku, kterou jsem si neobjednala. Zvedne mi to náladu ještě o kousek výš.

Veliký zřejmě neztratil chuť, a když si objednával něco na zub pro sebe, myslel u toho evidentně i na mě. Potěšeně se ujmu vidličky, kterou mám pro všechny případy schovanou v šuplíku, a tvářím se, že je mi úplně jedno, jaké pohledy na mě Olivia hází. No co, jíst se musí. Nakonec ona už svůj oběd přece měla, a já nevidím důvod, proč bych o ten svůj měla přijít. Energii je potřeba dobít a já ji ze sebe dneska vydala až až.

Doma z nohou odkopnu lodičky, abych si udělala pohodlí, servu ze sebe sukni a jako první sáhnou po lahvi Prosecca. Rozhodně mám co slavit.

Připadám si jako královna. Úspěšná, na vrcholu, v plné síle. Úplně cítím tíhu koruny, která mi sedí na hlavě. Neexistuje nic, co bych nedokázala. Zbavit se Am byl skvělý cíl, nebyl však jediný. Tak při zemi se rozhodně nedržím. Mírím výš, sakra výš, a nezpomalím, dokud nebudu mít to, co chci. Zkuste mě zastavit a rozmetám váš život a všechno, co je vám drahé, na miliardy kousků.

Dneska jsem ale celkem spokojená. To, že nakonec odešly dvě, je pro mě příjemný bonus. Abby sice tušila, že tu něco nehraje, ale bylo jí to k ničemu. Nemohla mi nic dokázat. Ředitel mi dodal alibi, které jsem nutně potřebovala. Věděla jsem, že k tomu plánu ho chtě nechtě využít musím. V podbřišku mě píchne vzrušením, když si vzpomenu na všechno, co se mnou dělal.

Sakra... myslím, že pár dní budu mít problém si sednout, jak mi dal do těla. S tou sbíječkou, co má mezi nohama, by klidně mohl třísknout do diamantu a vsadím malíček u nohy na to, že by tam zůstala rýha. Fláknu sebou na gauč a natáhnu se ke stolku po svém bloku. Když v něm odškrtávám řádek se jménem Amelia, cítím neskutečné uspokojení.

Sex s Velikým mi ale přece jen trochu nehraje do karet. Nechtěla jsem, aby k tomu došlo. Nebo rozhodně ne dnes. Vypálit všechny svoje náboje nepovažuji úplně za nejchytřejší tah. Když po x měsících kroužení dostal, po čem tajně toužil, co udrží jeho pozornost na mé straně? Z hlavy se mi kouří, když na novou kolonku v bloku píšu jeho jméno. Původně měl být jen součást plánu, ale myslím, že teď z něj budu nucena udělat víc. Využít veškerých zbraní k tomu, abych... abych ho získala.

Fakt, že má na ruce snubák a doma přehnaně milou ženušku mi v tom nemůže zas tolik bránit. Jak jsem měla možnost ji na firemních akcích poznat, je podobná Amelii. Hodná, milá, klidná a v posteli určitě extrémně nudná.

Když jsme si to spolu dneska rozdávali, byl jako zvíře. Ztratil veškeré zábrany a šel si za tím, co mu chybí. No tak prosím. Jestli mám

být jeho milenkou, tak budu extrémně dokonalou čubkou, která mu splní všechna přání, šukatelná za jeho podmínek.

Donutím ho, aby touha po mně byla nesnesitelná, a v nejlepším ho přesvědčím, že beze mě nemůže žít. Rozprostřu si svoje dlouhé vlasy na polštář a přikryju se dekou až ke krku. Rozhlédnu se po své skromné ložnici, ve které dominuje zastaralý nábytek. Zaplaví mě úplně nový pocit chťíce. Najednou vím, že už tu nechci zůstat příliš dlouho.

Zatoužím po luxusním domě plném služebnictva ve čtvrti bohatých Nothing Hill a muži, který mě umí uspokojit jako ještě nikdo před ním a udělá pro mě cokoliv, na co si vzpomenu. Slíbím sama sobě, že to nebude trvat příliš dlouho, než se mi tohle přání splní. Usínám s vidi-
nou lepších zítřků, protože já, JÁ si je zasloužím.

Kapitola druhá

Chris

Nesu se chodbou firmy jako královna, kterou jsem. Doprovází mě typický zvuk vysokých podpatků. Občas pohodím hlavou, až se mi rozvlíní dlouhé hnědé vlasy. V ruce nezbytné „lattéčko“ a na tváři nacvičený úsměv filmové hvězdy.

Pokloňte se mi, ale já vás minu, aniž bych o vás pohledem zavadila. Neznamenate nic. Jste nikdo. Jen nepatrné skvrnky v mém životě, prostředky k dosažení mých cílů. Otravný hmyz. Nutné zlo, které musím ve své blízkosti snášet.

Sebevědomě vezmu za kliku kanceláře a můj krok nezakolísá, když vpluji dovnitř. Položím kávu na stůl a zapnu počítač. Do očí mě okamžitě uhodí pracovní pozvánka.

Chvíli si chci tleskat, že bude soukromá, ale pak si všimnu, že obsahuje i spoustu dalších jmen.

Sakra, pracovní porada.

Marně pátrám, čeho se bude týkat. Není tam ani zmínka o tom, na co se mám připravit, takže mi nezbývá než nad tím mávnout rukou a nechat se překvapit. Olivia dorazí později a na její tváři je patrné, že toho moc nenaspala. Není ani pořádně upravená a pod očima má kruhy jako pytle. Zarudlé bělmo jasně signalizuje hodiny dlouhého pláče.

Nechápu, proč ona brečí. Jí se přece nic nestalo. Sedí si na svém místě a může s klidem dál pracovat. Přejede pohledem po mé pečlivě nalíčené tváři, kde není ani stopa po únavě. Vyspínaná do růžova, se světem ležícím mi u nohou. Pohled jí vrátím, než zase skloním zrak k počítači.

„Chris?“ osloví mě po chvíli.

„Hm?“ vypustím ze sebe, aniž bych se na ni podívala.

„Nebyla jsi to ty, že ne? Neposlala jsi místo Amy ten e-mail, nepřipravila jsi ji o práci?!“

Zvednu zrak od monitoru a chvíli si ji jenom měřím pohledem, než vypálím protiotázkou.

„Jak? Jak bych to asi udělala? I když bych ráda Am pomohla, a Bůh ví, že jsem se snažila, bohužel ti nemůžu dát jinou odpověď než tu, že prostě udělala chybu.“

A pak ji dorazím: „Kromě toho, JÁ jsem se snažila, postavila jsem se za ně, nemlčela jsem, i když mě Abby tak křivě nařkla. Co jsi udělala ty, abys jim pomohla?“

Stydlivě zase sklopí oči. Musí mi dát za pravdu, protože můj excelentní výstup zahrnoval boj o jejich záchranu. Že byl falešný, by nepoznal nikdo. Dál pracujeme mlčky. Tedy – já pracuji. Ona to nejspíš jen předstírá, protože není schopná se soustředit. Bezduše tam cvaká, a ani nepípne. Taky dobře. Aspoň mám klid.

Když se přiblíží čas porady, přejedu si rtěnkou rty a zkontroluji svůj vzhled v zrcátku. Vše perfektně upravené, jako bych za sebou ani neměla těch pár hodin dnešní práce. Projedu si hřebenem dlouhé vlasy, sáhnu po deskách s firemní propiskou (loajální za všech okolností, ani mě nenapadne mít infantilní tužky jako moje kolegyně), zamknu počítač a pevným, pomalým krokem mířím k zasedací místnosti. Olivii nechám někde za sebou. Nezajímá mě. Nemám potřebu se s ní bratříčkovat víc než na pracovní úrovni.

Ani mě nehne zahajovat konverzace a starat se o to, aby jí bylo líp. Buď se přizpůsobí mému tempu, nebo si sama vykope hrob. Jednoduché. Do místnosti vkročím s elegancí a profesionálním úsměvem. S Finnem se okamžitě střetneme pohledy, ale já tím svým vzápětí uhnu. Ne, rozhodně na něj nebudu zírat jako štěně na kost. Nevěnuji mu víc pozornosti, než je nezbytně nutné. Za všech okolností věrná svým zásadám.

Jakmile se všichni usadí, pozoruji na nich, že nikdo moc nechápe, proč tu sedíme, a obávají se, co z téhle schůzky vzejde. Já jsem asi jediná v klidu. Je mi to jedno. Změny mi nedělají nejmenší problém. Všechno s sebou nese nové možnosti. A tak si jen způsobně složím ruce do klína a vyčkávám.

Při prvním Finnově vyřčeném slově v místnosti zavládne absolutní ticho.

„Jak jistě víte, včera, vlivem lidského selhání došlo k úniku interních a nesmírně důležitých informací. Důsledkem toho firma přišla o největšího klienta a následky jsou katastrofální. Ačkoliv se snažíme zmírnit dopad, nevypadá to v tuto chvíli pro nás vůbec dobře. Dotyčné osoby byly s okamžitou platností propuštěny a já jsem se rozhodl, že přijmu další opatření a provedu několik změn.“

Nestačím zírat, kolik zmatku jsem způsobila jedním e-mailem. Dá mi dost práce tvářit se vážně a nemít na sobě spokojený výraz. Jsem ale herečka za všech okolností, takže klopím oči ke stolu a házím po něm kradmé pohledy. Pozoruje mě. Víc, než by bylo zdrávo a mě – mě to těší.

„Rozhodl jsem se, že pozměním fungování jednoho oddělení. S konečnou platností jmenuji slečnu Whiteovou vedoucí pro komunikaci s klienty. Veškeré korespondence směřující z naší firmy ven projdou její kontrolou a bez jejího schválení odsud neodejde nic! Dnešním dnem přebírá chod celého oddělení, kam ještě přesuneme několik dalších pracovníků. Co se týče vás, slečno Hughesová, vy se od dnešního dne stáváte její osobní asistentkou. Vaše práce přejde na jiné kolegy a vy budete zcela k dispozici pouze slečně Whiteové, která vám bude zadávat úkoly. Nejspíš převezmete část jejích povinností, to už ale nechám zcela v její kompetenci.“

Olivia vedle mě zbledne a já zaskočeně otevřu ústa. Čekala jsem cokoliv, ale tohle ne. Že někoho lstí vyrazím a budu za to povýšena?! Považuju to ale za důkaz, že nám ostrým a silným holkám život prostě přeje. Kdybych byla zakřiknutá chudinka, nikdy to nikam nedotáhnu. Mírím vysoko a dostávám se ještě výš. Každopádně jsem s vývojem událostí navýsost spokojená, což se nedá říct o ostatních. Všichni jsou zaskočení. Z Olivie se stala čerstvě namalovaná bílá stěna a nikdo (včetně mě) nechápe tenhle obrat.

„Změnu pracovních pozic včetně nových pracovních smluv zašlu těm, kterých se to týká, v průběhu dnešního dne. Očekávám, že přesun se uskuteční do zítřka. Někdo nějaké otázky?“

Nikdo nic, všichni mlčí.

